

БУДОЎЛЯ З «БАРАДОЙ»

МЕРКАВАННІ

ДАВЯРАЙ І — ПРАВЯРАЙ

Каб аб'ект не ператварыўся ў даўгабуд,
а грошы дольшчыкаў не пайшлі «налева»

Забудоўшчык марыць як мага хутчэй і даражэй распрадаць кватэры ў доме, які ўзводзіцца (пажадана яшчэ на стадыі катлавана, каб з самага пачатку праекта яго партфель аж трашчаў ад купюр). Мары дольшчыка куды прасцейшыя — у названы ў дагаворы тэрмін атрымаць ключы ад сваіх «квадратаў» і заняцца рамонтам. І калі задумкі першага часцей за ўсё спраўджваюцца, то другому даводзіцца не так лёгка: напярэдадні прапісанага ў дакументах тэрміну здачы будучы навасёл, хутчэй за ўсё, атрымае дадатковае пагадненне, згодна з якім тэрміны ўводу аб'екта ў эксплуатацыю будуць перанесены «па не залежных ад забудоўшчыка прычынах».

У Мінску засталося чатыры дамы са звышнорматывымі тэрмінамі будаўніцтва, паведаміла нам **начальнік аддзела жыллёвага будаўніцтва і інвестыцый Мінскага гарадскога выканаўчага камітэта Ірына ГОНТАРАВА**. Яна адзначыла, што ўвесці іх у строй плануецца да канца года. Да гэтых аб'ектаў адносяцца: дом №6 у межах вуліц Маякоўскага — Аранжарэйна, дом №6 па вуліцы Быхаўскай — Авакяна («Прамэкс»), дом па вуліцы Кальцова («Фрэліэй-сэксім») і дом на праспекце Дзяржынскага («Жылбуд-камплект»). Асноўная праблема ў забудоўшчыкаў пры зацягванні тэрмінаў будаўніцтва — адсутнасць фінансавання, адзначыла Ірына Гонтарава.

Праўда, у мінулыя гады не ўсе разборы з жыллём заканчваліся добра. Днямі завяршылася справа, якая цягнулася ўжо нямала часу: у судзе Фрунзенскага раёна Мінска быў агучаны прысуд забудоўшчыку «СКВІЧ», які ўзяўся за ўзвядзенне жылога дома ў Каменнай Горцы, а потым не толькі зацягнуў усе тэрміны, але і правёў, як высветлілася, махінацыі з грашыма. Будынак пачаў расці на скрыжаванні Нёманскай і Налібоцкай яшчэ ў 2011 годзе. У 2013-м дольшчыкі, якія стаміліся чакаць ключы, запісалі відэазварот да Прэзідэнта. Услед рушыла праверка, у выніку якой вызначылі, што кіраўнік кампаніі-забудоўшчыка (футбольны клуб «СКВІЧ»)

відавочна не па прызначэнні скарыстаўся грашыма, якія былі выплачаныя за жыллё.

«Падставай для крымінальнага праследавання сталі выяўленыя факты выкарыстання дадзенай службовай асобай сродкаў дольшчыкаў жылога дома ў сталічным мікрараёне Каменная Горка ў суме звыш 14 млрд рублёў на іншыя мэты», — паведамлялася

ба не рассеялася: кіраўнік, а таксама яго сын (ён жа — намеснік кіраўніка) сталі фігурантамі больш чым трыццаці крымінальных спраў, якія былі аб'яднаны ў адну вытворчасць.

У выніку за кратамі і пад аховай апынуліся бацька і сын П., адзін 1958 года нараджэння, другі — 1985-га. Іх «паслужны» спіс настолькі разнастайны, што на тое, каб зачытаць усе артыкулы і абставіны, у суддзі пайшло амаль пяць хвілін.

Суд прызнаў старэйшага П. вінаватым у завалоданні маёмасцю, учыненым службовай асобай з выкарыстаннем сваіх службовых паўнамоцтваў у асабліва буйным памеры. Яго таксама прызналі вінаватым у наўмысным (насуперак інтарэсам службы) здзяйсненні з карыслівай ці іншай асабістай зацікаўленасці дзеянняў, якія пацягнулі прычыненне істотнай шко-

Дарэчы, «СКВІЧ» — даляка не першы ў гісторыі Беларусі забудоўшчык, які трапіў у поле зроку праваахоўнікаў і які атрымаў за свае дзеянні рэальны тэрмін зняволення.

У канцы 2012 года суд Першамайскага раёна Мінска прыгаварыў бізнесмена Сяргея Дземчука да васьмі гадоў пазбаўлення волі з канфіскацыяй маёмасці. Ён прызнаны вінаватым у махлярстве. У ходзе следства і суда было даказана, што Дземчук сабраў грашовыя сродкі дольшчыкаў нібыта для будаўніцтва жылога комплексу ў раёне былога аўтавакзала «Маскоўскі» ў Мінску, аднак на самай справе выкарыстаў гэтыя грошы не па мэтавым прызначэнні, а для падтрымання фінансавага стану падкантрольных яму фірмаў.

А ў 2014 годзе на востраве пяць з паловай гадоў адпра-

Фота Аляксандра КІШЧУКА.

на сайце Камітэта дзяржкантролю. Дом у выніку ўсё ж быў здадзены (толькі яго жылая частка, бо меркаваныя паркоўкі і камерцыйныя плошчы ўсё яшчэ нагадваюць катакомбы), а вось справа кіраўнікоў клу-

ды правам і законным інтарэсам грамадзян, дзяржаўным інтарэсам.

Падсуднаму было прызначана канчатковае пакаранне: пазбаўленне волі на тэрмін восем гадоў з канфіскацыяй маёмасці і пазбаўленнем права займаць пэўныя пасады на тэрмін пяць гадоў. Адбываць пакаранне былы забудоўшчык будзе ў папраўчай калоніі ва ўмовах ўзмоцненага рэжыму.

Яго сына таксама прызналі вінаватым і прызначылі пакаранне ў выглядзе пазбаўлення волі на тэрмін чатыры гады з канфіскацыяй маёмасці.

віліся ў калонію ўзмоцненага рэжыму службовыя асобы акцыянернага таварыства «Антасам», абвінавачаныя ў крадзяжы грошай дольшчыкаў жылога комплексу «Самацветы». Пасля таго як практычна цалкам аплачаная дольшчыкамі будоўля замерла, людзі запатрабавалі комплекснай праверкі кампаніі і звярнуліся ў праваахоўныя органы. У выніку супраць вядучых службовых асоб кампаніі было ўзбуджана некалькі крымінальных спраў па фактах махлярства з грашыма дольшчыкаў.

Сяргей КУРКАЧ.
kurkach@zviazda.by

Ці ёсць у вас уласнае жыллё і як вы яго набылі?

Гэтае пытанне актуальнае ва ўсе часы, таму мы задалі яго тым беларусам, якія маюць уласныя кватэры, і тым, хто не спяшаецца ўвязвацца ў куплю свайго жылля.

Натарыус Марыя ЯРМОЛЕНКА:

— Бацькі з самага майго дзяцінства практычна ва ўсім адмаўлялі і сабе, і мне, і майму старэйшаму брату. У нас не было нейкіх цацак, таму што яны збіралі грошы нам на жыллё. У іх была такая мэта: каб дзеці выраслі і кожны меў свой уласны куток. Спачатку атрымалася набыць кватэру брату, для гэтага бралі крэдыт, які склаўся траціны кошту кватэры. Астатняе — гэта тое, што назбіралі, чым дапамаглі бабুলі і дзядулі. Як гавораць, збіралі «з міру па нітцы». У гэтай кватэры з братам жыла і я, паколькі на другую жылплошчу грошай не было. Потым, калі памерлі бабুলі і дзядулі, — якія, дарэчы, жылі ў вялікіх гарадах, — засталася спадчына. Яе частка і склала пачатковы капітал для куплі маёй кватэры. Астатняе — гэта таксама крэдыт, у кагосьці нешта яшчэ пазычылі. Так я і пераехала ва ўласнае жыллё. Мне здаецца, калі браць крэдыт, то пабудаваць жыллё самому можна, але стаяць у той жа чарзе — гэта ж вельмі доўга. Калі ты жывеш на здымнай кватэры, то тую частку грошай, якую мог бы адкласці, ты плаціш арэндадаўцу. Якая б зарплата ў цябе ні была — як назбіраць, калі значная частка ідзе на арэнду?

Лагіст Ганна ВІЛЬЧЫНСКАЯ:

— Я нарадзілася ў Мінску і пражыла тут шмат гадоў. Жыла ў адной кватэры з мамай і братам. Потым брат пераехаў, я выйшла замуж, пераехала да мужа, нарадзіла дачку. У шлюбe мы пражылі нядоўга, пасля чаго я з дачкой вярнулася назад да маці. Грошай было няшмат, аб уласнай кватэры ў сталіцы і гаворкі быць не магло. І я вырашыла ўсё змяніць: паехаць у Маскву, знайсці добрую працу... У Маскве на здымных кватэрах я пражыла 8 гадоў, пасля чаго вырашыла, што з мяне хопіць. Мы з другім мужам пазычылі траціну сумы на кватэру, астатняе ўзялі ў крэдыт. Наша кватэра знаходзіцца недалёка ад кальцавой аўтадарогі, аднак усё роўна каштуе немагчыма дорага. Зараз мы зрабілі рамонт, абжываемся, аднак наперадзе яшчэ доўгія гады вяртання грошай. Але я шчаслівая: жыць ва ўласнай кватэры і ведаць, што цябе дакладна не выселяць, не павысяць арэндную плату, — гэта здорава.

Прадавец у краме тэхнікі Сяргей ДУБРОЎСКІ:

— Зараз гэтае пытанне для мяне як ніколі актуальнае, таму што ў дадзены момант я займаюся афармленнем крэдыту на ўласную кватэру. Нам з жонкай ужо за 30 гадоў, пажаніліся мы зусім юнымі. Жылі дзе прыйдзецца: спачатку ў маіх бацькоў, потым у бабুলі, потым здымалі кватэру, потым са сталіцы пераехалі ў Барысаў, дзе спачатку жылі ў сваякоў, а потым арандавалі жыллё. У выніку мы вярнуліся ў Мінск і знялі жыллё. Пра сваю кватэру марылі даўно, аднак наша «сярэдня» зарплата не дазваляе нам ні адкласці, ні тым больш што нешта купіць. Дапамаглі мае бацькі: яны прадалі сваю кватэру і пераехалі ў аднапакаёвую, а тыя грошы, што засталіся ад продажу, аддалі нам. Гэтага хапіла на першы ўзнос, астатняе вырашылі браць у крэдыт. Штомесячныя плацяжы будуць, мякка кажучы, немаленькія. І пакуль не зусім ясна, як іх выплачваць. Што ж, будзем старацца выплачваць, таму што вельмі хочацца жыць ва ўласнай кватэры.

Спецыяліст па сувязях з грамадскасцю кампаніі Vizor Interactive Вераніка РЭЎТ:

— У мяне свайго жылля няма. І калі шчыра, то я разумею, што купіць кватэру ў мяне адной шанцаў вельмі і вельмі мала. Нават пры несярэдняй зарплате па Мінску трэба адмовіцца ад усяго на шмат гадоў, каб набыць сваё жыллё, хутчэй за ўсё, давядзецца ўзяць крэдыт у банку... Таму будаўніцтва жылля ў Беларусі я зараз не разглядаю, паколькі планую з'ехаць у іншую краіну. Магчыма, за майгой у мяне атрымаецца купіць кватэру, а да гэтага планую яе здымаць. Жыллё ў Мінску для мяне — гэта нешта недасягальнае. У мяне ёсць знаёмыя, якія куплялі кватэры ў Мінску, але ім гэта ўдавалася толькі дзякуючы бацькам і сваякам. Акрамя таго, яны сур'ёзна эканомілі. І зноў паўтаруся: калі ты адзін, дапамогі бацькоў, сваякоў няма, спадчына адсутнічае, — купіць жыллё ў Мінску нерэальна. І я ведаю вельмі шмат людзей, якія доўгія гады адкладалі і эканомілі проста на ўсім, а потым яшчэ і аддавалі даўгі. Падумаеце, ці трэба вам гэта.

Уладзіслаў ЛУКАШЭВІЧ. lukashevich@zviazda.by

У тэму

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка на пашыраным пасяджэнні Выканкама НАК па пытанні правядзення II Еўрапейскіх гульняў у 2019 годзе даручыў вырашыць у Мінску праблему даўгабудаў да правядзення ў краіне гэтых буйных спаборніцтваў.

«Прывядзіце горад у парадак, каб не было ніводнага даўгабуда. Ніякіх платоў, якія закрываюць гэтыя будоўлі, быць не павінна», — даручыў кіраўнік дзяржавы.